

VIRGINIE GRIMALDI

PARFUM
ŠŤASTIA
NAJKRAJŠIE
VONIA V DAŽDI

Ljndeni

Parfum šťastia najkrajšie vonia v daždi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Virginie Grimaldi
Parfum šťastia najkrajšie vonia v daždi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

**PARFUM ŠŤASTIA
NAJKRAJŠIE VONIA
V DAŽDI**

**VIRGINIE
GRIMALDI**

**PARFUM ŠŤASTIA
NAJKRAJŠIE VONIA
V DAŽDI**

Ljndeni

*„Nikdy nevieš, aký si silný,
kým ti nezostane nič iného.“*

Bob Marley

Môjmu manželovi a mojim synom.

Prológ

20.40

Mešká. Ako vždy. Aj na naše prvé rande meškal, našu svadbu ledva stihol, bol by schopný zmeškať aj vlastný pohreb.

„Prinesiem vám zatiaľ niečo na pitie?“

Odkedy netrpezlivo čakám v reštaurácii, čašník je pri mojom stole už tretí raz. Nemám chuť objednať si bez Bena, no ešte trápnejšie je sedieť naprázdno sama pri stole. Objednám si teda pomarančový džús.

„Keď príde môj manžel, dáme si fľašu Dom Pérignonu.“

Čašník prikývne a odchádza k baru. Nie som si istá, či sa mám cítiť hrdo alebo zahanbene, veď zmienkou o šampanskom som si iba kúpila jeho trpezlivosť.

21.00

Nemám rada šampanské. Neznášam alkohol všeobecne a vyhybam sa všetkému, čo by mi mohlo spôsobiť stratu kontroly. No dnes večer urobím výnimku. Desať rokov manželstva predsa neoslavujete každý deň!

Sedemdesiaty druhý raz hodím očkom na telefón. Sieť je v poriadku. No nijaký odkaz. Každú chvíľu by mal doraziť. Hodina meškania uňho ešte nič neznamená.

Minulý rok sme si dohodli schôdzku o 19.30, a on prišiel o 21.00. Môžete sa s ním preventívne dohodnúť o hodinu skôr, nepomáha to – nikdy to nestihne včas.

U mňa je to presne naopak – všade som prvá. Vždy rátam s nepredvídanými okolnosťami, len aby som nemeškala. Znervózňuje ma už len pocit, že by na mňa niekto musel čakať.

Skvele sa dopĺňame: ja vždy chodím skôr, on mešká, no spolu prideme načas.

21.15

Chodievame sem každý rok.

Pre väčšinu návštevníkov je to len dobrá reštaurácia s panoramatickým výhľadom na Arcachonskú panvu. Pre Bena a mňa je to *naša reštaurácia*.

Pred jedenástimi rokmi ma tu „takmer“ požiadal o ruku, po tom, čo vybral všetky peniaze z účtu a kúpil mi tanier morských plodov a pozlátený zirkónový prstienok. Po štyroch rokoch spoločného života sme si boli celkom istí: spoločne pozbierame vrásky a spomienky.

Čašníik si ma podozrivo premeriava. Práve sa ho chystám spýtať, či mám na hlave kraba alebo čo, keď si uvedomím, čo ho znepokojuje: už asi hodinu sa prihlúplo usmievam. Čakám na niekoho, kto sa nedostavil, no celá žiarim. Chudák čašníik, zrejme si myslí, že som nejaká svätica.

21.30

Dúfam, že dnes bude mať Ben lepšiu náladu ako v posledných týždňoch. Musíme si len nájsť chvíľu pre seba, iba my dvaja, mimo turbulencií každodenného života.

Už celé týždne odrátavam dni. Výročie našej svadby je zakaždým najkrajším večerom v roku. Celý čas sa držíme za ruky (a pritom jeme kraby – viete si to predstaviť), smeje sa na tých istých spomienkach, no každým rokom viac, vyznávame si lásku tak, že Rómeo by zbledol od závidi, pozeráme na seba pohľadmi plnými nehy, plánujeme budúcnosť, a keď odchádzame, sme doslova nabití láskou.

Na desiate výročie som naplánovala ďalšie prekvapenie. Nad reštauráciou, v izbe číslo 211. Pod šatami mám červenú spodnú bielizeň, jeho obľúbenú. Bude sa mu to páčiť. A mne zrejme tiež.

22.00

Dopila som pohár. Aj druhý. Vytočila som Benovo číslo, no nezdvihol to. Poslala som mu dve esemesky. Kde toľko trčí? Nezabudol náhodou? Žiadna odpoveď. Snažím sa odohnať obavy. Pri šoférovaní mal vždy ťažkú nohu, možno tak chcel dobehnúť meškanie. Ja som zasa za volantom prehnane úzkostlivá. Ďalšia vec, v ktorej sa doplňame.

Čašníik na mňa zmätene pozerá. Upokojujem ho:
„Len žiadny strach, príde.“

Ibaže neviem, koho to chcem vlastne upokojiť.

22.30

V reštaurácii sa pomaly chystajú zavrieť, no ja neprestávam dúfať. Nemôže neprísť. Dobre, možno má v poslednom čase iné starosti, no dnes večer ho nič neospravedlňuje. Možno sa stalo niečo vážne a zavolá mi z nemocnice.

Určite je už na ceste, každú chvíľu sa zjaví vo dverách. To by mi predsa neurobil. To by *nám* predsa neurobil. Nechať ma v šticu na výročie svadby, to by už bolo definitívne. Určite príde. Zostáva mu ešte tridsať minút.

Dvadsať.

Pätnásť.

Desať.

Osem minút.

22.52

Dvere sa otvoria a čašníik sa na mňa usmeje. Vedela som to.

Sivé nohavice. Snehobiela košeľa. Čierne topánky. Okamžite ho spoznám. Ide ku mne. No nie je to Ben.

„Vedel som, že budeš tu. Poď, pôjdeme domov.“

Pokrútim hlavou. Zostáva desať minút, možno ešte príde.

„Tak poď, Pauline. Mama si robí starosti.“

„Ocko, počkaj. Určite príde.“

Otec si odtiahne stoličku a posadí sa oproti mne. Položí mi ruku na plece a stisne ma, akoby ma chcel vrátiť do reálneho sveta.

„Dobre vieš, že nepríde, srdiečko. Len sa trápiš... Opustil ťa už pred tromi mesiacmi. Tak poď, pôjdeme domov.“

Kapitola 1

O mesiac

Prebúdžanie je zo všetkého najťažšie. Niekoľko sekúnd, niekedy je to menej, inokedy viac, niekedy ubehnú rýchlejšie, inokedy pomalšie, si môj mozog ešte naplno neuvedomí realitu. A potom príde kruté prebudenie.

Ešte horšie sú rána po nociach, keď sa mi sníva, že sme ešte spolu. Otvorím oči a namiesto bielych záclon, fotografií z Korziky a jeho hrude niekoľko centimetrov od mojej sa pozerám na ružovú stenu, plagát z filmu *Titanic* a svoje opustené telo v úzkej posteli. Ani neviem, čo je horšie: strata manžela, rozpad našej rodiny alebo fakt, že som sa v tridsaťpäťke ocitla naspäť v detskej izbe.

Čas vraj lieči smútok, no u mňa je to naopak. Najskôr som sa necítila zle. Bola som si istá, že Ben sa vráti. Bolo to iba hlúpe nedorozumenie, určite to nemyslel vážne, uvedomí si to a potom sa na tom obaja zasmejeme. On ešte viac ako ja.

Potom sa dostavil hnev. Teda takto si to chcel? Myslíš si, že ťa potrebujem? Len sa pozri, chlapče, mám sa fajn, pozri sa, ako si žijem, aj bez teba. Tak veľmi som si to nahovárala, až sa mi podarilo presvedčiť samu seba.

Aj bez neho sa mi prekvapivo žije celkom dobre, veď tí, čo nezvládajú smútok z odchodu partnera, sú slabosi. A kvôli Benovi sa určite nebudem trápiť!

V mojom odhodlaní sa však začali objavovať trhliny. Raz to bola nechuť vstať z postele, inokedy náhle podráždenie, bezdôvodné slzy, záchvaty paniky... Postupne sa mi do tela vplazila prázdnota. Radosť zo mňa vyprchala, chuť do života sa kamsi vyparila, nádej sa stratila. Žijem, pretože musím. Existujem akousi zo-trvačnosťou. Telo funguje, no vnútri som vyhasnutá.

Ľudia ma chvália, že to dobre zvládam, že mám kormidlo pevne v rukách. Hovoria, že som odvážna. Ako sa len mýlia! Ak bojujem, tak len zo strachu. Keby som prestala bojovať, potopím sa a stiahne ma to na dno.

Raz za deň však prežívam chvíľu šťastia.

Je sedem tridsať. Otec ešte spí a mama sa sprchuje. Potichučky otváram dvere na izbe, kde kedysi spávala moja sestra. Izba je ponorená do tmy, no tiché odľukovanie ma dovedie k posteli. Nahmatám paplón a pod ním malé teplé telíčko. Pohladím ho po líčku, po vlasoch, jemu sa zrýchli dych a ospalo zívne. A potom ma jeho hlások zasiahne priamo do srdca: „Doblé láno, mami!“

Rúčkami ma objíme okolo krku a na líce mi mľaskne hlučný a vlhký bozk. Zaborím mu nos do krku, ktorý ešte bábätkovsky vonia, a zhlboka sa nadýchnem. Je natankované doplna.

Deň sa môže začať.

Kapitola 2

Keď vojdeme do kuchyne, mama už pije kávu a pritom stíha listovať v časopise. Jules pohladí Minu, boxera mojich rodičov, potom sa vyškriabe starej mame na kolená a túžobne sa zahľadí na hrianku s maslom.

„Dobré ráno, srdiečko, dobre si sa vyspal?“

„Pozli, stalká, mám na sebe tličko Pissedelmann!“
Zahundrem *bré ráno*, mama sa na mňa usmeje.

„Dáš si hrianku?“

A toto mi robí každé ráno. Dobre vie, že nie som hladná a jem iba minimálne, len aby som neochorela, no vie aj to, že hrianku od nej neodmietnem. Viem, koľko námahy ju to stojí.

Moja mama a príprava raňajok – niečo také neslýchané sa nestalo od roku 1980. Som si istá, že kým sme sa k nim s Julom nenastahovali, ani netušila, kde majú šálky a lyžičky. Už štyri mesiace robí veci, o ktorých som si myslela, že ich nevie, a to iba preto, aby mi veci uľahčila a dodala chuť do života. Pred naším príchodom obliekla posteľ, upratala mi veci do skrine, pripravila dve jedlá (cestoviny a pizzu), ožehlila Julovi tričko, každé ráno natiera hrianky maslom a varí kávu, dokonca som ju pristihla, ako na nás čaká v záhrade a tvári sa, že strihá ruže. Pritom je schopná skosiť rast-

linu už len pohľadom. Máme zložitý vzťah, no nie natoľko, aby som ignorovala jej snahu.

Prikývnem. Celá šťastná sa podujme odkrojiť krajec chleba, a vtedy do kuchyne vojde otec, zababušený v hnedom župane, ktorý má hádam od narodenia.

„Nechaj, urobím to!“

Mama však nemá v pláne vzdať sa bez boja. Môj otec je totiž dobrá víla tohto domu. Zametať, ochutiť, namaľovať okenice, vybrať riad z umývačky – to je jeho. Odkedy je na dôchodku, venuje sa domácnosti naplno a nedovolí, aby ho z piedestálu zhodila nejaká začiatočníčka. Ak niekto nad týmto zvláštnym rozdelením úloh krúti hlavou, moja mama tvrdí, že sa obetuje pre manžela, aby ho neobrala o radosť starať sa o dom, na čo sa môj otec bráni, že mama mu nedáva na výber.

V skutočnosti potreby jedného dopĺňajú slabé miesta toho druhého a naopak, ako dva kúsky lega, ktoré do seba dokonale zapadnú.

Aj ja som v Benovi našla svoj chýbajúci kúsok skladačky. No potom sa cez nás prevalil nákladiak a všetko rozbil na márne kúsky.

Kapitola 3

Časom sa vraj všetko poddá. Čas údajne zahojí každý smútok a premení ho na nostalgickú spomienku. V dobrej viere si teda vyplňam dni rutinou a vytváram si rituály.

Moje dni sa až na zopár drobností podobajú ako vajce vajcu: Jules, práca, nepokojný spánok. Každý druhý víkend, keď mám Jula, robíme všetko možné. Víkendy, keď ho má Ben, prespím.

V takomto horúčkovitom tempe žijem už štyri mesiace. Mám všetky predpoklady prežiť desať rokov v jednom okamihu.

Každé ráno som v agentúre prvá. Všetko je na svojom mieste, a keď prídu moji kolegovia, mám už prečítaných niekoľko mailov.

Som asistentkou v pracovnej agentúre. Rozprávam sa so záujemcami o zamestnanie, pomáhám im vyplňať formuláre, zostavujem ponuky, prideliť miesta a starám sa o administratívu, zatiaľ čo obchodné oddelenie má na starosti portfólio klientov.

Pre mnohých návštevníkov agentúry sme poslednou nádejou. Prídu k nám po návšteve úradu práce, náborových stredísk, inzerátov v supermarketoch a skúsenostiach s inými agentúrami, ktoré ponúkajú podradné

zamestnania. Apaticky odpovedajú na moje otázky a prikývnu, keď im poviem, že sa im ozvem, ak niečo pre nich nájdem. Milujem chvíle, keď sa to podarí. Vtedy si pripadám ako Santa Claus – už len brada mi chýba.

V poslednom čase však nemám v noši žiadne darčeky. Registrujem zápisy a ponuky, priradím vhodného človeka, a keď sa poteší, je mi to srdečne jedno. Na mojom EKG by ste nevideli žiadne výkyvy.

O jedenástej vchádza do agentúry pán podnikateľ Bussy, jeden z našich najväčších zákazníkov. Moja zlá nálada dosahuje vrchol. Od rána som si už musela vypočuť tradičnú kôpku požiadaviek:

„Cez víkendy nepracujem, ani po štvrtaj.“

„Neposielajte mi sem žiadnu netýkavku, odoženie mi všetkých zákazníkov.“

„*Yes, I spoke English very good.*“

Červenolíci pán Bussy s rozopnutou košeľou ponúkajúcou neodolateľný pohľad na jeho huňatý porast sa zrejme rozhodol priliat poslednú kvapku. Hovorí nahlas, akoby chcel zdôrazniť dôležitosť svojich slov.

„Tak čo, pipuška, dnes sme si nestihli zájsť na ušné?“

Hoci som na jeho familiárnosť zvyknutá, dnes mi škriep v ušiach ako necht po škridle. Vyčarím profesionálny úsmev.

„Dobrý deň, pán Bussy. Čo môžem pre vás urobiť?“

„Úplne by stačilo, keby si si robila svoju robotu!“ odpovie a hlučne sa rozrehoce. „Povedal som ti, akých ľudí mi nemáš posielat'. Kašľala si na to – a dnes ráno som musel dvoch vyraziť zo stavby. Buď taká milá a zapíš si to tam veľkými písmenami.“